

Hlučínské povídky

Oldřich Kapoun

Ilustrovala Valentýna Lukášová

HLUČÍNSKÉ POVÍDKY

Oldřich Kapoun

Tato sbírka povídek je věnována všem obyvatelům Hlučínska. Je to svébytný region se zvláštnostmi v jazyce, zvycích, ale i mimořádně pracovitým lidem. Stačí si projít vesnice a městečka a uvidíte, že se pečlivě starají o své domy, zahrady, ale i veřejná prostranství. Dovedou se bavit, veselit, ale i truchlit nad svými zemřelými. Hřbitovy jsou plné pomníčků vojáků z první a druhé světové války. Zvláště ta druhá dělá dodnes vrásky na duši všem, jejichž dědové museli narukovat do Wehrmachtu, ať chtěli, nebo ne. V té době tady bylo Německo se vším všudy. Tyto černé kapitoly místních dějin lidé již překonali. Nemyslete si, že zde jsou jen pomníčky německých vojáků. Jsou zde i hroby sovětských osvoboditelů, kteří položili své životy při ostravské operaci. Bojovalo se zde o každou vesnici. Důkazem toho je monumentální památník druhé světové války v Hrabyni. Prajzáci (tak se nám říká) jsou velmi upřímní a pohostinní lidé.

Přijed'te se o tom přesvědčit na vlastní kůži. Na vaši návštěvu Pražské se těší autor povídek – Olda Kapoun.

OBSAH

KRIŠTŮFEK A ZIMA	5
KRIŠTŮFEK A JARO	9
KRIŠTŮFEK A LÉTO	14
KRIŠTŮFEK A PODZIM	19
KRIŠTŮFEK A HORY	22
MARYČKA A KRIŠTŮFEK	26
MARYČKA, KRIŠTŮFEK A VÁNOCE	29
MARYČKA A VELIKONOCE	33
MARYČKA A KNÍŽKY	37
MARYČKA A NAROZENINY	41

KRIŠTŮFEK A ZIMA

Ten rok byl nádherný, dlouhý, slunečný a teplý podzim. Nikdo nečekal, že zima udeří takovou silou jako málokdy. Začátkem listopadu se ochladilo, teplota klesala hluboko pod bod mrazu a začalo vydatně sněžit. Tři dny a noci v kuse chumelilo. Napadlo tolik sněhu, že to bylo k nevíře. Cesty nebyly skoro vidět, lidé odhrnovali sních na obrovské hromady a ptáci neměli přirozenou potravu. Tatínek jim sypal do krmítka slunečnicová semínka, na stromy věšel lojové koule,

špek a zbytky slaniny. To měli ti zpěváci nejraději. Slétali se na to hlavně sýkorky koňadry, ale i vrabci, a dokonce i datel strakapoud nepohrdl tou hostinou. Občas přiletěla i sojka, aby ochutnala ty dobroty. Mrazy nepolevovaly a sněhu bylo již po kolena. Myslivci chodili přikrmovat zvěř, hlavně vysokou, ale i zajíce a divočáky. Byla to prostě zima, jak má být.

Křišťufek chodil teprve do třetí třídy, ale byl velice bystrý. Zajímalo ho všechno kolem. I když neměli doma televizi, rád si prohlížel a četl knížky. Jeho oblíbenými byly knihy o vesmíru, o mineralogii, ale i o přírodě. Hlavně ho zajímaly knihy o zvířatech, které byly krásně a bohatě ilustrované. Sám velice rád pěkně kreslil a maloval. Byl prostě kluk, jak se patří. Ve škole mu šla nejlépe matematika a přírodověda. Trochu horší to bylo s psaním, ale to se všechno časem naučí. Do školy chodil rád, protože tam měl spoustu kamarádů a učitele měl také rád. Cestou do školy chodil přes vinohrad, který byl však teď celý smutný, zasněžený. Přesto vypadal krásně. Sníh a led vykouzly na vinných hlavách krásnou peřinu. Bylo se na co dívat. Cestu si prošlapával denně spolu se svými kamarády ze třídy. Jeho dva sourozenci Pěťa a Evička chodili do školky, a protože neměli maminku, tak je každý den vodil tatínek. Ten měl zajímavé povolání, ale měl moc starostí. Přesto, jakmile se děti vrátily ze školy a ze školky, hrál si s nimi až do večera. Často vzpomínal na maminku, kterou mu vzala vážná nemoc. Bylo mu po ní smutno, ale jakmile se doma objevily děti, zapomněl na všechny strasti a radoval se s nimi. Každou sobotu chodil s kytičkou na hrob, kde nikdy nezapomněl zapálit čtyři svíčky za děti a za něj, a tiše se pomodlil. Když měla maminka kulaté

výročí narozenin, vzal s sebou ke hrobu i děti, aby viděla, jak už vyrostly. Ten rok ale kvůli sněhu a mrazu udělal výjimku a nechal děti samy doma. Na hřbitov šel sám.

Když došel k pomníčku, zdálo se mu, že slyší krásnou hudbu. Položil květiny, zapálil svíčky a začal se modlit. Vtom se ozval tichý hlas: „Jak se vám daří, Marku? Zvládáš to beze mne? Co děti? Nezlobí tě moc a jak se jim vede? Jsou zdravé?“

Tatínek Marek nevěřil vlastním uším.

„To jsi ty, Maruško?“ zeptal se nesměle.

„Ano. Celou dobu se shora dívám na to, jak se vám žije, ale můžu mluvit jen s tebou. Děti mě neuslyší, protože jsou příliš malé a nebyly ještě ani u zpovědi.“

„Dětem se daří výborně. Všechno je v pořádku a společně to stíháme. Moc mi pomáhají, hlavně Křišťůfek. A co ty tam nahoře? Jaké to tam je?“

„Nestěžuji si. Všechno tu máme a ničím nestrádáme, akorát je mi trochu smutno po dětech. Vím, že děláš, co umíš, ale děti mi tu chybí. Tím nechci říci, že už by měly jít do nebe, ale kdyby tak mohly se mnou mluvit tak, jako ty, byla bych nadmíru šťastná. Pozdravuj mi je. Já už musím jít na mši. To víš i my tady v nebi máme své povinnosti,“ řekla maminka a hudba utichla. Marek se vydal na cestu k domovu. Šlo se mu veseleji, protože věděl, že maminka se má dobře.

Hlučínské jezero zcela zamrzlo. Led byl silný a průsvitný až na dno. Děti se s rodiči proháněly na skleněném ledu, jako by to bylo mistrovství v krasobruslení. Také Křišťůfek s tatínkem se vypravili na zamrzlou šterkovnu. Brusle měl jen tatínek, protože neměli dost

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hlučínské povídky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.